

men jeg undlod dog at svare derpaa, og skulde heller ikke nu være kommet tilbage dertil, hvis ikke Andet havde foranlediget det. Det synes dog klart, at man, naar Theateraaret slutter den 30te Juni, maa inden den 18de September kunne være kommen saa vidt i sin Opgjørelse af Regnskabet, at man maatte kunne give en kort Ud-
 sigt over, hvorledes Balancen stillede sig, og om Laanene vare mere end nominelt tilbagebetalte den 31te Marts. Jeg kan i det Mindste ikke se, at det var en umulig Fordring, især da Ministeren ikke oplyste, at Regnskabet skulde være opgjort til Midten af August. Smidletid blev mit Onske, som sagt, ikke opfyldt, og som Følge deraf maatte Sagen komme frem i den nu foreliggende Betænkning fra Statsrevisorerne. Dette skete paa en saadan Maade, at det heller ikke kunde give Anledning til den mindste Forverling. Ivertimod, Betænkningen over Theaterregnskabet 1876—77 er behandlet som et Hele for sig og affluttet Side 118. Derefter er der sat en Streg, der betegner, at nu kommer noget Andet, og derefter begynder det følgende Afsnit: „Der blev i Betænkningen over Regnskabet for 1875—76 Side 124 savnet Oplysninger om, hvorvidt de da gjorte Laan i Overensstemmelse med Finantslovens Bud vare tilbagebetalte inden den 31te Marts 1877.“ Saa kommer der en nærmere Udtylling af det hele Forhold, hvorved det klart er givet, at her er noget Forskelligt fra selve Regnskabet for 1876—77, Noget, som nøder til at vende tilbage til det for 1875—76, nemlig det, man da havde forbeholdt sig og udtrykkelig henvist til Betænkningen for det følgende Finantsaar. Det er mig ufatteligt, at der her kan finde nogen Misforstaaelse Sted eller blive Læse om nogen som helst Forverling. Det er jo ogsaa Noget, som ikke blot jeg, men samtlige Statsrevisorer have været enige om, og som Landstingsudvalget i formel Henseende enstemmig har kunnet slutte sig til, hvorfor der ogsaa i de Indstillinger, der fra dets Side forelaa for Ministeren, dengang han udtalte sig i Landstinget, er en Post, der efter Fleraltets Affattelse lyder saaledes: „Det kan passere, at det kongelige Theater og Kapel ikke har betalt de ved Finantsloven af 1875—76 foreskrevne Renter og Afdrag“ osv. Altsaa Landstingsudvalget har ogsaa set, at dette Spørgsmaal fra 1875—76 selvstændig rigtig henhørte under den Betænkning, der nu er kommen til Forhandling, og Fleraltet i dette Thing Udvalg har sluttet sig til den samme Opfattelse, der deles af samtlige Statsrevisorer. Det er mig derfor, som sagt, uforsklarligt, hvorledes den ærede Minister eller det ærede Mindretal her i Thinget har kunnet tale om nogen Forverling. Den ærede Minister antede i Forbindelse hermed over, at jeg ikke havde omtalt det gunstige Forhold, som var fremkommet 1876—77 med Hensyn til Garderoben, Maskiner og Dekorationer, men dette for-

staar jeg ligesaa lidt; thi det staar at læse aldeles tydeligt i Betænkningen for 1876—77, Side 116, hvor der baade med Hensyn til Garderobe og Maskiner osv. findes Oplysning om, hvor meget der er udgivet paa disse forskjellige Poster mindre end i 1875—76.

Den næste store Anse mod min Virksomhed er, at jeg, — det er isørigt ikke blot mig men samtlige Statsrevisorer, — har sagt, at en Anstaf-felse udtryffeligg var negtet af Rigsdagen, uden at det var Tilfældet, nemlig en ordinær Anstaf-felse af Dekorationer og Maskiner, hvilken Paa-stand maatte være fremkommen ved en Forverling med en ekstraordinær Anstaf-felse for 100,000 Kr., der var negtet for det følgende Finantsaar, og den ærede Minister beraabte sig derved paa de Oplysninger, der vare givne til selve Regnskabet, og som var astrykt i Betænkningen for 1875—76, Side 121, hvor det vel sagdes, at en Anstaf-felse af Dekorationsmateriel blev negtet ved Finants-lovens Vedtagelse af Folkethinget; men denne Finantslov var den for 1876—77, og den Re-servation, jeg havde taget i Betænkningen ved at omtale Regtelsen som „saavidt man kan se“ gjæl-dende for 1875—76, var derfor aldeles nød-vendig, da Ministeriet selvsølgelig ikke havde sagt Noget, der ikke var rigtigt. Ministeren gjør derpaa nogle Bemærkninger om, at det i den Betænkning, der nu ligger for, var erklæret for afgjort, at hin Anstaf-felse var negtet af Rigsdagen, og udtaler sin Forundring over den gradvise Fremskriden i Erkjendelsens Sikkerhed hos Stats-revisionen. Jeg maa ogsaa her bemærke, at det er mig i høt Grad paafaldende, at den ærede Minister kan læse, som han har gjort. Han har citeret Slutningen af en Sætning Side 121: „til Anstaf-felse af Dekorationsmateriel, hvilken ved Finantslovens Vedtagelse af Folkethinget blev negtet; men den lige umiddelbart foran staaende Sætning eller Sætningsdel har han ikke medtaget. Der er nemlig henvist dels til Theatrets Regnskabs-oversigt for 1874—75 dels til „Anmærkningerne til det i Finantslovsudkastet for Finantsaaret 1876—77 Side 189 optagne Forslag om en Forstrækning af ialt 100,000 Kr., fordelte paa 5 Aar, altsaa for Finantsaaret 1875—76 = 20,000 Kr., til Anstaf-felse af Dekorationsmateriel, hvilken ved Finantslovens Vedtagelse af Folke-thinget blev negtet.“ Der staar altsaa med rene Ord umiddelbart foran de Ord, Ministeren op-læste, at der var forlangt en Forstrækning af 100,000 Kr., hvoraf 20,000 Kr. saaldt paa Fi-nantsaaret 1875—76, og saa siger den ærede Minister, at det er mig, der har antaget en Reg-telse for Finantsaaret 1876—77 for at gjælde for 1875—76, og lægger mig eller os det til Last som en meget stor Feil. Nu indrømmer jeg, at det ekstraordinære Bevillingskrav var opført paa Finantslovsforslaget for 1876—77, men den ærede Minister maa da ogsaa indrømme mig, at